Ἑλένη. Ἔτσι μοῦ φαινεται κι' ἐμένα.

—

Μεγάλος μάστορης ὁ Ρούμπενς ὡς τόσο, λέει ὁ κὺρ Γιάννης τῆς κερὰ Γιάννενας στὸ Μουσεῖο. Μιὰ βουρτσιά, καὶ σοῦ κάνει τὸ γέλοιο κλᾶμα!

—Αὐτὸ δὰ τὸ κάνει κι' ὁ δάσκαλός μας! πετιέται καὶ λέει τὸ Γιαννοπουλο.

—

Κι' ἀκούγω πῶς ἡ Κυρία Πανταρώτα εἶναι πολύξερη γυναίκα.

— Πολύξερη, λέει; Ἡ μαγέρισσά της ἔκαμε μ' ὅλες τὶς φαμελιὲς τῆς γειτονιᾶς.

—

— Βλέπω κ' ἔχετε φυλαχτήρι, Κυρία μου.
— Μαλιστα, εἶναι ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τοῦ συζύγου μου.
— Μὰ ὁ σύζυγος σας ζῇ ἀκόμα!
— Ναί, μὰ τὰ μαλλιὰ του πᾶνε.

Ο ΡΕΦΕΝΕΣ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΝ

Ο ΟΨΑΡΟΛΟΓΟΣ

(Ἀπὸ τὸ καινουργιο βιβλίο τοῦ κ. Κρουμπάχερ: Das mittelgriechische Fischbuch).

Βασιλεύοντος τοῦ πανενδοξοτάτου Κήτου καὶ ἀνθυπατεύοντος τοῦ περιβλέπτου Δελφίνου, συνεδριάζοντος δὲ Ὀρκύνου τοῦ μεγάλου δομεστίκου, Ξιφίου τοῦ πρωτοστάτορος, Κεφάλου τοῦ ἐπικέρνη, Ψησσίου τοῦ λογαρᾶ, Λαβρακίου τοῦ καίσαρος, Γλανέου τοῦ λογοθέτου, Συακίου τοῦ παρακοιμωμένου καὶ Ὀστρείδου τοῦ καστροφύλακος

καὶ ἦλθεν ἡ Συναγρίδα καὶ ἡ Λαβρακότουρνα καὶ ἀνήγγειλαν πρὸς τὸν βασιλέαν, ὅτι ὁ Τζῆρος ὁ λειψαξούγγιος μετὰ Τριχέου τοῦ κόμητος ἐβουλεύσαντο κατὰ τῆς βασιλείας σου. ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς Κῆτος εἶπε πρὸς τὴν Συναγρίδα· Ψευδῶς ἀνήγγειλες, Συναγρίδα, πρὸς τὴν βασιλείαν μου.

εὐθὺς γοῦν ἐξεπήδησεν καὶ ὁ κύριος Ὀμύδιος μετὰ μαύρης στολῆς τοὺς λόγους ἀποκρινόμενος· Μὰ τὸν ἀδελφόν μου τὸν Καλαμάριον καὶ τὸν ἀνεψιόν μου τὸν Κτένιον καὶ τὸν συμπέθερόν μου τὸν Πάγγουρον, ἀληθῶς ἔφη ἡ Συναγρίδα καὶ ἡ Λαβρακότουρνα πρὸς τὴν βασιλείαν σου.

ὁ δὲ βασιλεὺς Κῆτος πρὸς τοὺς παρεστῶτας ἔφη· Σεβαστὲ Στάκε καὶ Θύννα καὶ Βόσκανε, προκαθήμενε τοῦ βεστιαρίου, Βαρσαμέχουμνε καὶ ἔπαρχε Τοῦρνα, Ὕσκα καὶ Φιλόμηλα, Ἀθερῖνα καὶ Τρυγόνα, Ρῖνα καὶ Βάτε, οἱ καὶ τὰς βίβλους κρατεῖτε, πρὸς αὐτούς, καθὼς ὁ κύριος Ὀμύδιος ἐφθέγξατο, καὶ ἐξετάσετε τὸ ἀληθές.

οἱ δὲ εἶπον· Ἡμεῖς, ὦ δέσποτα, ἀεὶ τὴν δικαίαν κρίσιν θέλοντες λοιπὸν ἱκετεύομέν σοι τοῦ προστάξαι καὶ ἐλθεῖν τοὺς ἄρχοντας καὶ ἡγεμόνας.

προστάξαντος οὖν τοῦ βασιλέως καὶ εἰσελθόντων τῶν ἀρχόντων παρίσταντο γοῦν οἱ νοτάριοι καὶ οἱ παράμοναι, ὁ Κουβίδις τε καὶ Γαλέα, ἡ Ζαργάνα καὶ ἡ Ἔγκαρις, ἡ Ἔγραυλη καὶ ἡ Κουτζουρίνα, ἡ Λακέρτα καὶ ὁ Λύχνος, τὸ Σκορπίδιν, ὁ Ἀντακόσκυλος, τὸ Σαυρίδιν, τὸ Ἀχέλι καὶ ἡ Ὀσμαρίδα.

καὶ προστάξας ὁ βασιλεὺς Κῆτος ἔφεραν τὸν Τζῆρον μετὰ κλοτζάτων καὶ τυμπανιστριῶν, ἀλλὰ δὴ καὶ τὸν πραίτορα Μαζὸν καὶ Τριχέον τὸν κόμητα καὶ σταθέντες εἰς τὸ μέσον ὅ τε Τριχέος καὶ Μαζὸς εἶπαν τὸ ἀληθές, ὅτι ὁ Τζῆρος παρώξυνεν ἡμᾶς.

εἶτε δὲ πρὸς αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς Κῆτος· Ἀληθῶς εἶπεν ὁ Τζῆρος ὁ λειψαξούγγιος, ὅτι ἡ Συναγρίδα καὶ ἡ Λαβρακότουρνα ψευδῶς ἀνήγγειλαν τὴν βασιλείαν σου;

ἔκραξαν καὶ εἶπαν οἱ μάρτυρες, ὅτι μᾶλλον ψευδῶς ἀνήγγειλεν ὁ Τζῆρος τῇ βασιλείᾳ σου.

ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς Κῆτος καὶ ὁρίσας μετὰ θυμοῦ μεγάλου ἤφεραν ψαλίδιον καὶ ἔκοψεν τὸ γένειον τοῦ Τζήρου καὶ ἔβαλε φωνὴν μεγάλην μετὰ κλαυθμοῦ ὁ Τζῆρος καὶ εἶπεν· Ἀνάθεμά σε, Συναγρίδα, καὶ ἀνάθεμαν τὸ γένος σου, καὶ ἐπάρας τὸ γένειον αὐτοῦ ἐπῆγεν καὶ ἔδειξέν το τὸν ἀδελφόν του τὸν Τριχέον. Καὶ ἰδὼν αὐτον ἔκλαυσεν πικρῶς καὶ ὀδυνηρῶς καὶ εἶπε· Φεῦ τὸ τί ἔπαθεν ὁ ἀδελφός μου ὁ Τζῆρος.

Τότε ἐκατηράσατο τὸν Τζῆρον ὁ βασιλεὺς καὶ εἶπεν· Ἀπὸ τοῦ πτωχοῦ τὸ στόμα μὴ ἐγλύσῃς, Τζῆρε, καὶ ἡ τιμή σου νὰ ἔναι αὐτό, τὸ λέγουν φύλιν, καὶ ἀπὸ κλοτζάτων καὶ ὡς κλοτζάτο καὶ ἀπὸ βρωμιαρέας μὴ ἐγλύσῃς, Τζῆρε, Τζῆρε!

καὶ εὐθὺς κράξαντες οἱ ἰχθῦες ὅπαξ ἅπαντες εἶπαν· Εἰς πολλὰ ἔτη, δέσποτα!

ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΣΥΚΑ--ΣΥΚΑ

Ὅλα εἶναι φυσικά. Ὅλα στὴν θέσιν των. Μὲ τὴν πλέον θαυμαστὴν ἀναλογίαν. Ἰδού. Ἐδῶ εἶνε ἡ πολιτική. Ὁ κ. Δηλιγιάννης, ὁ κ. Θεοτόκης, ὁ κ. Ζαΐμης. Πάρτε τρεῖς κληρικούς. Τρεῖς ἐπιστήμονας. Τρεῖς λογίους. Τρεῖς σοφούς. Τρεῖς στρατιωτικούς. Τρεῖς ναυτικούς. Τρεῖς γνωστικοὺς ἀπὸ τὰ σπήτια των. Τρεῖς τρελλοὺς ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖον. Θὰ εὑρῆτε ὅλους νὰ ὁμοιάζουν καταπληκτικῶς, ἕκαστος ἀπὸ τοὺς τρεῖς οἱουσδήποτε μὲ ἕκαστον ἀπὸ τοὺς τρεῖς κορυφαίους. Οἱ τρεῖς πρῶτοι ὑπόθεσε ὅτι ἐφτειάσθησαν ἀπὸ ἕνα καραγκιοζοπαίκτην. Ἀπὸ ἕνα Μίμαρον. Ὅτι ἐκόπησαν ἀπὸ τρία τραπουλόχαρτα. Καὶ ὅτι ἐπάνω σ' αὐτὰ τ' ἀχνάρια κόπτονται ὅλα τὰ ἄλλα καραγκιοζάκια. Οἱ Γουργοί μας. Οἱ σοφοί μας. Οἱ καπεταναῖοι μας. Οἱ δάσκαλοί μας. Κάθε ἀνθρωπίνη ὕπαρξις λεγομένη: πολίτης Ἕλλην. Καὶ πολίτισσα. Διότι δὲν ἐξαιροῦνται αἱ Ἑλληνίδες.

Εἰς τὸ κράτος αὐτὸ τὸ καραγκιοζικον δὲν διαταράσσουν τὴν κοινωνικὴν ἁρμονίαν οἱ δημοσιογράφοι. Ἐὰν ὑπάρχουν μερικαὶ ἐξαιρέσεις, ἐλάχισται, δυὸ τρεῖς, δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Ἰδικός των λογαριασμός.

Αὐτὸ τὸ «ἰδικός των λογαριασμός» πρέπει νὰ ἐξηγήσωμεν.

* *
*

Προχθὲς συνάντησα εἰς τὴν πλατειαν τῆς Ὁμονοίας ἕνα γνώριμόν μου κύριον.

— Δὲ μοῦ λὲς ποῦ πουλοῦνε χτεσινὲς ἐφημερίδες;

— Νά, ἐκεῖ εἰς τὸ περίπτερον.

— Θέλω ν' ἀγοράσω τοὺς «Καιροὺς».

— Μπᾶ! Τι τοὺς θές;

— Τοὺς θέλει ἡ γυναῖκα μου. Διαβάζει τὴν «Πάπισσα Ἰωάννα!»

Ἐκαταλάβατε; Οἱ «Καιροὶ» ἔλυσαν τὸ πρόβλημα. Ἐφ' ὅσον ἐνησχολοῦντο εἰς σοβαρόν, πιθανόν, ἀρρωστιογραφικὴν ἐργασίαν, πολιτικήν, κοινωνικήν, φιλολογικήν, εἶχαν πάθει ἕνα εἶδος κυκλοφορικῆς ἀναιμίας. Ἐσταμάτησαν λοιπὸν εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου τῆς σεμνότητος εἰς τὴν ὁποίαν ἔκλιναν. Καὶ ἐπεδόθησαν εἰς τὰ ὄργια. Ἡ σεμνὴ ἐφημερὶς ἀπέβαλε τὸν παρθενικόν της χιτῶνα— διὰ νὰ ὁμιλήσω ποιητικῶς—καὶ ὡς ἠθοποιὸς τῆς πλέον ἀσέμνου γαλλικῆς πρόζας κραιπαλεῖ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἱπποκόμου της, ὑποκρινομένη κάποιαν βασίλισσαν Καρλότταν, ὀργιάζει εἰς τὸν κοιτῶνα ἑνὸς καλογήρου εἰς τὸν ρόλον τῆς Παπίσσης Ἰωάννας, κολυμβᾶ εἰς τὰ αἴσχη τῆς Σερβικῆς αὐτῆς ὡς Δράγα, μεταβάλλεται τέλος εἰ ἀοιδὸν τῆς «Ἀλάμπρας» δίδουσα παραστάσεις μὲ κολημπρί, πυρκαϊές, γάτταις καὶ εἰκόνας γυνα

Σ. Μά, ὦ καλότυχε Κρίτωνα, γιατὶ τόσο νὰ μᾶς μέλῃ γιὰ τὸ τί θὰ πῇ ὁ κόσμος; Ξέρεις πῶς οἱ διαλεχτοί, ποῦ ἀξίζει πειότερα νὰν τοὺς νοιαζούμαστε, ὅπως γίνουν τὰ πράματ' αὐτά, ἔτσι καὶ θὰν τὸ παραδεχτοῦν πῶς γένηκαν.

Κ. Κι' ὅμως καλὰ τὸ βλέπεις, Σωκράτη, πῶς εἶν' ἀνάγκη νὰ μᾶς μέλῃ καὶ γιὰ τὴ γνώμη τῶν πολλῶν. Νὰ τώρ' αὐτὴ ἡ συφορὰ ποῦ δείχνει φανερά, πῶς μποροῦν οἱ πολλοὶ ὄχι τὰ μικρότερα, μὰ τὰ μεγαλείτερα κακὰ νὰ φέρουν, ὅταν πάρουν κανένα στὸ στόμα τους.

Σ. Μακάρι, Κρίτωνα, νὰ μποροῦσαν οἱ πολλοὶ νὰ κάνουν τὰ μεγαλήτερα κακά, γιὰ νὰ μποροῦσαν τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὰ μεγαλήτερα καλά. Θᾶταν πολὺ καλὸ τοῦτο. Μὰ τώρα δὲ μποροῦν οὔτε τόνα οὔτε τἄλλο· γιατὶ βέβαια οὔτε γνωστικὸ ἔχουν τὴ δύναμη νὰ σὲ κάνουν οὔτε ἄμυαλο, παρὰ κάνουν ἐκεῖνο μόνο ποῦ τοὺς κατέβῃ.

IV. Κ. Ἄς εἶν' αὐτὰ ἔτσι ὅπως τὰ λές· μόνο πέ μου τὸ ἑξῆς, Σωκράτη. Μήπως ἄραγε ἔχεις τὴν ἔννοια γιὰ μένα καὶ τοὺς ἄλλους φίλους σου, ἂν ἐσὺ βγῇς ἀπὸ 'δῶ πέρα, μὴν τύχῃ καὶ μᾶς βάλουν σὲ μπελάδες οἱ συκοφάντες ποῦ σὲ φευγατίσαμε ἀπ' ἐδῶ, κι' ἀναγκαστοῦμε ἢ ὅλη μας τὴν περιουσία νὰ χάσουμε ἢ πολλὰ χρήματα ἢ κι' ἀκόμα ἄλλο τίποτα νὰ πάθουμε; Γιατὶ ἂν φοβᾶσαι τίποτα τέτοιο, στὸ καλὸ αὐτὸς ὁ φόβος· εἴμαστ' ἐμεῖς πρόθυμοι, ἀφοῦ σὲ γλυτώσουμε, νὰ ὑποφέρουμε καὶ τοῦτο τὸν κίνδυνο κι' ἀκόμη μεγαλήτερο, ἂν εἶν' ἀνάγκη. Ἄκου με, νὰ σὲ χαρῶ καὶ μὴν κάνῃς ἀλλοιῶς.

Σ. Κι' αὐτὴ τὴν ἔννοια ἔχω, Κρίτωνα, κι' ἄλλες πολλές.

Κ. Λοιπὸν νὰ μὴν τὴν ἔχῃς κι' αὐτή· γιατὶ πρῶτα πρῶτα δὲν εἶνε πολὺ στρογγυλὸ τὸ ποσὸ ποῦ ζητοῦν μερικοί, γιὰ νὰ σὲ γλυτώσουν ἀπ' ἐδῶ καὶ νὰ σὲ στείλουν ἔξω. Ἐκτὸς αὐτό, δὲ βλέπεις αὐτουνοὺς τοὺς συκοφάντες τί τιποτένιοι ποῦνε καὶ καθόλου δὲ θὰ χρειαζότανε πολὺ ποσὸ γι' αὐτούς; Καὶ σὺ ἔχεις στὴ διάθεσί σου τὰ δικά μου χρήματα, ποῦ εἶναι, καθὼς νομίζω, ἀρκετά· ἔπειτα κι' ἂν ἀκόμα, ἔχοντας τὴ ἔννοια μου, στοχάζεσαι πῶς δὲν πρέπει νὰ ξοδεύῃς τὰ δικά μου, νὰ ποῦ εἶν' ἄλλοι ξένοι φίλοι μας ἐδῶπέρα, ἕτοιμοι νὰ ξοδέψουν· μάλιστα ἕνας κέφερε ἐπιταυτοῦ ἀρκετὸ ποσό, ὁ Σιμμίας ὁ Θηβαῖος· κι' ὁ Κέβητας εἶν' ἕτοιμος κι' ἄλλοι πάρα πολλοί. Γιὰ τοῦτο, αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω, νὰ μὴν ἀμελήσῃς νὰ σώσῃς τὸν ἑαυτό σου μὲ τὸ νἄχεις αὐτές τὶς ἔννοιες. Μήτε νὰ σὲ δυσκολέψῃ ἐκεῖνο ποῦλεγες στὸ Δικαστήριο, πῶς ἅμα βγῇς δὲ θὰ ξέρῃς τί νὰ κάνῃς τὸν ἑαυτό σου. Γιατὶ καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα μέρη, ὅπου κι' ἀπᾶς, θὰ σ' ἀγαπήσουν· κι' ἂν θὲς νὰ πᾶς στὴ Θεσσαλία, ἔχω 'γὼ 'κειπέρα πιασμένους φίλους, ποῦ μποροῦν νὰ σὲ περιποιηθοῦν πολὺ καὶ νὰ σοῦ δώσουν τὴν ἀσφάλεια ποῦ χρειάζεσαι γιὰ νὰ μὴ σὲ πειράξῃ κανένας στὴ χώρα.

V. Ἀκόμα, Σωκράτη, στοχάζουμαι πῶς οὔτε δίκαιο πρᾶμα εἶν' αὐτὸ ποῦ κάνεις, νὰ προδώσῃς τὸν ἑαυτό σου, ἐνῷ μπορεῖς νὰ γλυτώσῃς· ἐσὺ πᾶς ἀτός σου νὰ πέσῃς σὲ πράματα, ποῦ κι' οἱ ἐχθροί σου θὰ σ' ἔρριχναν πρόθυμα καὶ σ' ἔρριζαν θέλοντας νὰ σὲ καταστρέψουν. Ἐξὸν αὐτὸ καὶ τὰ παιδιά σου μοῦ φαίνεται πῶς προδίνεις, ποῦ, ἐνῷ μπορεῖς νὰ τὰ μεγαλώσῃς καὶ νὰν τἀναθρέψῃς, θὰν τἀφίσῃς καὶ θὰ φύγῃς, κι' ὅσο στέκει στὸ χέρι σου ὅπου τύχῃ, ἐκεῖ θὰ καταντήσουν· καὶ φυσικὰ τὰ περιμένει τέτοια τύχη, σὰν ποῦ ἀπολαύουν συνήθως στὶς ὀρφάνιες τὰ ὀρφανά. Γιατὶ ἢ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ κάνῃ παιδιὰ ἢ νὰ τραβάει μαζί τους μεγαλώνοντάς τα· ὡς τὸ τέλος κι' ἀνατρέφοντας. καὶ σὺ μοῦ φαίνεται πῶς προτιμᾶς τὰ πειό εὔκολα· ἐνῷ πρέπει, ὅποια θὰ προτιμοῦσε ἕνας καλὸς καὶ γενναῖος ἄντρας, αὐτὰ νὰ προτιμᾶς, ἀφοῦ ἔχεις τὴν ἀξίωση πῶς σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ γιὰ τὴν ἀρετὴ φρόντιζες. Γιατὶ ἐγὼ τοὐλάχιστον καὶ γιὰ δικό σου